

Maade at skaffe Lovene af Veien; thi Regjeringen veed nok, hvorledes den skal faae saadanne Love baade til at opstaa og til at gaa bort, det har den Midler nok til. Naar Regjeringen opsætter det, er det, fordi den af poliske Grunde vil det, men der er ikke nogen Nødvendighed for Regjeringen for at gjøre det. Og hvad der gjælder om disse Udgifter til de saakaldte provisoriske Love, der efter min Mening, efter Thingets, efter Hertallets Mening ikke mere exitere, gjælder ogsaa en Række af mindre Bevillinger, der staa som Fortsættelse af provisoriske paabegyndte Foranstaltninger, Reparationsudgifter o. s. v.; thi det er lutter Ting, som, uden at der gribes forstyrrende ind i Statsstyrelsen, i Administrationen, vilde kunne opsættes til Efteraaret, eller indtil Regjeringen faaer en lovlig Efterbevilling, eller indtil videre; det er der ikke det Mindste i Veien for. Det er muligt, at der ved en eller anden Ting kan afdedkommes økonomiske Tab, det bestrider jeg ikke, naar man afbryder Foranstaltninger, der ere paabegyndte, men det er et Tab, der er saaringe, at det ikke spiller nogenjombelst Rolle i Sammenligning med den uhyre Fordel, det vilde være for Landet nu at komme ind i lovlige Tilstande. Der er ikke en eneste Bevilling paa dette Finantslovsforslag af dem, som Thinget her har negtet som virkelig er paatrængende nødvendigt for vort Land, ikke en eneste. Jeg veed nok, at ærede Medlemmer maaske ville nævne de militære Bevillinger, men alle disse militære Bevillinger vilde kunne spares eller udsættes, det er der ingen Tvivl om, og der er heller Ingen, der i Virkeligheden vil paastaa det Modsatte; thi den samlede Sum til militære Udgifter er jaagar høiere, end der i enkelte Aar har været bevilget paa Finantsloven og tiltraadt fra Ministeriets Side. Alene de extraordinære Udgifter paa § 26 ere 3 à 400,000 Kr høiere, end Regjeringen i de første Aar af Tirserne selv er gaaet ind paa og har afviseret ved. De omstridte militære Foranstaltninger som Middelgrundsfortet kunne aldrig være nogen Grund for Ministeriet til ikke at modtage denne Finantslov nu, thi der er Ingen, der kan paastaa, at Middelgrundsfortet skal være saapaatrængende nødvendigt, at dette Fort, der har ventet fra 1870 til 1890, ikke ogsaa kan vente 1891 med; det er der ikke nogen Tvivl om. Jeg paastaar, at her er et Tilbud til

en Finantslov, der kun kræver et eneste Offer af Regjeringen, og det er, at den vil og fuldt ud underkaster sig Grundlovens Bestemmelser. Gjør den det, har Regjeringen i samme Dieblif en lovlig Finantslov, og vi lovlige, rolige og ordnede Tilstande her, og naar den ikke gjør det, er Ansvarret udelukkende Regjeringens. Naar det er blevet antydet, og det bliver vel sagtens ogsaa sagt, at der ikke er Tid hertil, bestrider jeg det ubetinget; det ligger i Regjeringens Haand at skaffe denne Tid tilveie, der er nødvendig for at faae en Finantslov, og naar vi nu slutte den 1ste April, er det ikke, fordi det er nødvendigt, men fordi Regjeringen vil slutte. Jeg siger altsaa, at dette Tilbud til en Finantslov er et rundeligt, et acceptabelt Tilbud, et godt Tilbud, men kun for en grundlovstro Regjering, en Regjering, der vil være grundlovstro, og jeg paastaar bestemt, at enhver Regjering kan være grundlovstro, naar den vil være det, den nuværende ogsaa; den kan omvende sig.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Skulde det høie Thing dog ikke have nogen Skyld i, hvis der i Aar ingen Finantslov kommer? Saavidt jeg veed, befinde vi os nu meget nær ved det indeværende Finantsaars Slutning, og endnu har det andet Thing ikke faaet denne Finantslov op. Skulde virkelig det høie Thing kunne leve i den samme Illusion, som det synes, at den ærede Ordfører lever i, at det skulde være muligt for det andet Thing at behandle det Finantslovsforslag, som nu snart bliver vedtaget her i Thinget, saaledes at det kan være færdigt inden Finantsaarets Udløb den 1ste April? Jeg tror ikke, det vil være muligt. Naar da den ærede Ordfører udtalte, at Intet vilde være lettere for en Regjering end at skaffe den nødvendige Tid til Veie, saa tillader jeg mig at tro, at Intet vil være sværere for en Regjering end at skaffe den nødvendige Tid tilveie. Der har før været i mange Aar vedtaget midlertidige Finantslove. Der kom Strid om disse midlertidige Finantslove, og Striden gjaldt først og fremmest deres Fortolkning. Hvorledes tror man, at det skulde være muligt nu inden 1ste April at faae vedtaget en midlertidig Finantslov saaledes, at saavel Landsthinget